

SPIRIT-
EMPOWERED
CLASSICS

Smith Wigglesworth: Apostol vjere

Istinita priča o evangelizatoru poznatom diljem svijeta,
priča koja nadahnjuje – svaka stranica žari životom čovjeka
koji je gorio za Boga

STANLEY HOWARD FRODSHAM

**KRATAK
PREGLED
IZDANJA**

Smith Wigglesworth: Apostol vjere

SYLOAM
STANLEY HOWARD FRODSHAM

SYLOAM

Materijal je promo karaktera i ne sme se štampati ili koristiti na bilo koji drugi način bez dozvole izdavača

SYLOAM

Knjigu možete naručiti na: syloam.org, odnosno putem emaila syloam.media@gmail.com

Materijal je promo karaktera i ne sme se štampati ili koristiti na bilo koji drugi način bez dozvole izdavača

Smith Wigglesworth: Apostol vjere

Istinita priča o evangelizatoru poznatom diljem
svijeta, priča koja nadahnjuje
– svaka stranica žari životom čovjeka koji je gorio
za Boga!

SYLOAM

STANLEY HOWARD FRODSHAM

Sadržaj

Predgovor	7
Priznanje i zahvalnost	11
1. „Najprije stabljika“	13
2. „Pomoć kao što je on“	23
3. „Zatim klas“	35
4. „Obučen u silu odozgo“	51
5. Nakon primanja krštenja	59
6. Služba iscjeljenja	73
7. Truditi se više od svih	95
8. Čudesa u Australiji i Novom Zelandu	107

9. Posjeti Švicarskoj i Švedskoj	123
10. Tajna njegove duhovne snage	137
11. Izazivač	145
12. Sloboda od lakomosti	159
13. Velika borba vjere	167
14. Život u radosti	177
15. Pun klas zrna	185
16. Još govori	189
O autoru	197

Predgovor

Predani će kršćani to izraziti na različite načine, ali iznad svega žele da još za života svojim riječima i primjerom potaknu druge da dođu k Spasitelju i otkriju njegovo oprostjenje, radost i mir poput njih samih.

Stoga se takvi kršćani nadaju da će, čak i nakon smrti nastaviti donositi plod bilo kroz ljude koji su se na njihovu riječ spasili ili kroz ono što su napisali.

Smith Wigglesworth – jedan od najpoznatijih pentekostalnih evangelizatora s početka dvadesetog stoljeća – živio je imajući takve plemenite ciljeve. Uvijek je bio spreman povesti ljude bliže Spasitelju i bliže vjeri u Božju riječ. Moglo bi se čak reći da je njegovo nukanje bilo više poput guranja, eto koliko je želio da ljudi povjeruju u Gospodina.

Bilo kako bilo, o njegovom se životu piše već više od šezdeset godina od njegove smrti (12. ožujka 1947. godine), što pokazuje koliko ovaj naraštaj cijeni Wigglesworthov inspirativni život vjere. O njemu je

..... ~ ~ ~

posljednjih godina napisan čitav niz knjiga koje ovo samo potvrđuju.

Dobri su povjesničari daleko više od pukih glasnika povijesti. Oni istražuju naizgled dosadne činjenice koje bi mnogi od nas zanemarili i poput kakvog detektiva, analiziraju informacije i stvaraju zaključke o predmetu svog zanimanja. To je način na koji je Stanley H. Frodsham istražio život i smrt dragog prijatelja Smitha Wiggleswortha. Rezultat je poticajan životopis pun dubokih uvida: jedna klasična priča o putu „od siromaštva do bogatstva“ u vjeri.

Prvih četrdeset i osam godina Wigglesworthovog života bile su sve samo ne život koji potresa svijet. Bio je vodoinstalater. Jedva da je znao čitati dok se nije oženio i dok ga njegova žena nije naučila čitati i pisati. Zapravo, bio je lijep i slovio kao agresivni svjedok za Krista. Pomagao je u lokalnoj misiji. Propovijedala je, međutim, njegova žena.

Postojala je, ipak, jedna stvar koja je dala naslutiti da će Smith Wigglesworth prerasti okvire svog Bradforda u Engleskoj i privući pažnju ljudi u dalekoj Australiji, Južnoj Africi i Sjevernoj Americi. Kad bi, naime, molio za bolesne ili slabe ljude, oni bi ozdravljali.

No usprkos tome njegov poziv nije doživio promjenu dok nije bio kršten u Duhu Svetomu u okviru službe voditelja Anglikanske crkve Alexandera i Mary Boddy.

..... ~~~~~

Sljedećih će četrdeset godina njegovo ime biti povezano sa službama na kojima se ljudi spašavaju i ozdravljaju, a koje je održavao diljem svijeta. Njegova je služba osnaživala crkve i utjecala na cijela područja za Božje kraljevstvo. Nekadašnji vodoinstalater iz Bradforda u Engleskoj postao je novi apostol vjere.

Danas, više od jednog naraštaja nakon njegove smrti, Smith Wigglesworth nastavlja blagoslivljati i nadahnjivati vjernike. A knjigama, kao što je ova, On nastavlja i dalje nutkati – ili gurati – ljude prema Spasitelju i vjeri u Božju riječ. Da, on je bio ta vrsta kršćanina.

Wayne Warner,
direktor Arhiva crkve *Assemblies of God*

SYLOAM

Materijal je promo karaktera i ne sme se štampati ili koristiti na bilo koji drugi način bez dozvole izdavača

SYLOAM

Knjigu možete naručiti na: syloam.org, odnosno putem emaila syloam.media@gmail.com

Priznanje i zahvalnost

Smith Wigglesworth je stalno davao Bogu slavu za svoju divnu ženu kojoj je toliko dugovao, ali je isto tako bio zahvalan i na njihovoj izvanrednoj kćerki. Njegov smo dom posjetili prvi put 1909. godine kad je Alice Wigglesworth počela služiti u Africi. Tom smo prilikom neprestano, od jutra do mraka, razgovarali samo o „našoj Alice“.

Nakon što je gospođa Wigglesworth otišla Gospodinu 1913. godine, Alice Wigglesworth – kasnije supruga Jamesa Saltera – u velikoj je mjeri zauzela mjesto svoje majke, prateći oca na mnogim putovanjima u različite zemlje, a posebno intenzivno tijekom posljednjih godina njegovog života. Sama je gospođa Salter imala vlastitu službu, poput njezine majke, a gospodin Wigglesworth ju je neprestano ohrabrivao da raspiri svete svojom žarkom porukom koju je davala prije negoli bi on služio Riječ.

U međuvremenu bi se James Salter nesebično vraćao svom misijskom radu u Belgijskom Kongu, jer je znao

..... ~~~~~
koliko je Smithu Wigglesworthu bilo važno da ga prati njegova kćerka Alice. Gospodin Salter je isto tako pratio svoga punca na mnogim putovanjima, rješavajući administrativna pitanja i dopunjujući Wigglesworthove kampanje svojim jedinstvenim i nadahnutim porukama o misijskom radu.

Smith Wigglesworth duguje, više nego što mi to možemo procijeniti, ovim dvama lojalnim pomagačima, a i ova knjiga, dakako, duguje veliki dio podataka upravo njima. Oni su, zapravo, trebali napisati ovu knjigu, ali su inzistirali na tome da druga osoba preuzme zasluge za njezin nastanak. Osoba koja je navedena kao autor ove knjige i koja je uredila sav taj materijal želi posebno istaknuti činjenicu da zasluge u vezi sa sadržajem ove knjige s pravom pripadaju njegovim prijateljima – Jamesu i Alice Salter.

Stanley Howard Frodsham
Springfield, Missouri, SAD

PRVO POGLAVLJE

„Najprije stabljika“¹

Godina 1859. poznata je kao godina velikog probuđenja u Irskoj. Dvije godine prije toga snažno je probuđenje izbilo u Americi. U velikim su se gradovima održavali molitveni sastanci na koje su dolazile tisuće ljudi. Ljudi su zazivali Boga, a Božji je Duh silno radio tako da se, prema procjenama, svakog mjeseca spašavalo pedeset tisuća duša. Vijesti o probuđenju iz 1857. godine u SAD-u i probuđenju iz 1859. godine u Irskoj potaknule su ljude u Britaniji na molitvu. Ubrzo su vatre probuđenja počele gorjeti po cijeloj zemlji. Spurgeon je propovijedao ogromnom broju ljudi u Londonu, a na svakoj su službi mnogi priznavali Isusa Krista za svog Spasitelja i Gospodina.

U Walesu je Christmas Evans vodio prekrasne službe evangelizacije. Obraćeni su bili tako izvanredno sretni da su od sreće plesali na njegovim sastancima, a on ih ne bi sprečavao. Zbog toga su mnogi grešnici počeli tražiti

1 Marko 4:28: „Zemlja sama od sebe donosi rod, najprije stabljiku, zatim klas – potom pun klas zrna.“

Krista ne bi li i oni primili takvu „neizrecivu radost“. U isto su vrijeme srca onih koji su redovno išli u metodističke crkve Johna Wesleya po cijeloj Velikoj Britaniji osjećala „neku čudnu toplinu“. William Booth, jedan od njihovih evangelizatora, bio je posebno upotrijebljen. On je 1859. godine raskinuo veze s Wesleyevom crkvom i sav se posvetio radu na evangelizaciji, osobito u siromašnim četvrtima istočnog Londona. To je bilo njegovo prvo mjesto služenja. Tamo su najgori grešnici postajali sveti ljudi koji propovijedaju Radosnu vijest po cijeloj zemlji. Kasnije će Booth osnovati Vojsku spasa.

I upravo je te 1859. godine, godine probuđenja, u skromnoj daščari u Menstonu, u Yorkshireu u Engleskoj, rođen Smith Wigglesworth. Jednom smo ga prilikom, dok je držao službu u Riversideu u Kaliforniji, zamolili da nam ispriča svoju priču. Evo što nam je rekao:

Wigglesworth govori o svom djetinjstvu

Moj je otac bio vrlo siromašan. Cijeli bi dan teško radio za malu nadnicu, nastojeći priskrbiti za majku, nas trojicu dječaka i jednu djevojčicu. Sjećam se jednog hladnog zimskog dana kad je moj otac kopao oko šest i pol metara dugi i metar široki kanal koji je na kraju trebalo i zatrpati za plaću od tri šilinga i šest penija (oko osamdeset i sedam centi). Moja mu je majka rekla da je mogao malo pričekati, otoplilo bi i bilo bi mu lakše. No njemu je taj novac trebao za hranu, jer u kući nije bilo ničega za jelo. Stoga je počeo kopati pijukom. Tlo je bilo smrznuto do dubine od cijelog metra, ali se ispod te tvrde zemlje nalazila mekana, vlažna glina. Izbacio je nešto od te gline, kad je iznenada doletio crvendać, zgrabio crvića, progutao ga i odletio na

granu obližnjeg drveta gdje je zapjevao pjesmu veselog slavljenja. Do toga je trenutka otac bio snužden, ali ga je ljupka pjesma zahvalnosti toga crvendaća ushitila te se odvažio i počeo kopati novom snagom, govoreći sam sebi: „Ako ovaj crvendać može tako pjevati zbog običnog crvića, onda je sasvim sigurno da ja mogu raditi kao otac za moju dobru ženu i moje četvoro krasne djece!“

Kad mi je bilo šest godina, počeo sam raditi u polju, vadio sam i čistio repu. Sjećam se žuljeva koje sam dobio na svojim malim rukama vukući repu od jutra do mraka.

Kao sedmogodišnjak išao sa svojim starijim bratom raditi u tekstilnu tvornicu. Moj je otac tamo već radio kao tkalac. Od tada su stvari u našem domu krenule nabolje, a hrane je bilo sasvim dovoljno.

Moj je otac bio veliki ljubitelj ptica pjevica. Jednom je imao šesnaest ptica pjevica kod kuće. I ja sam, poput njega, jako volio ptice pa sam koristio svaki trenutak tragajući za njihovim gnijezdima. Uvijek sam znao gdje ih ima osamdesetak ili čak devedesetak. Jednom sam našao gnijezdo puno ptica: mislio sam da su napušteni pa sam ih posvojio i smjestio u svoju sobu. Njihovi su roditelji nekako otkrili gdje se nalaze pa su kroz prozor ulijetali u sobu i hranili ih. Drugom sam pak prilikom imao i kosa i ševu koji su hranili svoje ptice u mojoj sobi. Braća i ja znali bi loviti ptice pjevice pomoću ljepila za ptice, donijeti ih kući i kasnije ih prodati na tržnici.

Moja je majka bila vrlo vješta u radu s iglom pa nam je šivala svu odjeću, uglavnom od iznošene odjeće koju bi joj netko dao. Obično sam nosio kaput s predugačkim rukavima, što je bilo vrlo ugodno kad je bilo hladno. Ne mogu zaboraviti one duge zimske noći i jutra, kad sam se morao ustajati iz kreveta u pet sati ujutro, pojesti nešto na brzinu i hodati oko tri kilometra da bih na poslu bio u šest sati. Svakog smo dana radili dvanaest sati pa sam znao govoriti svom ocu: „Dugo je to vrijeme od šest do šest u tvornici.“ Sjećam se suza u njegovim očima dok mi je odgovarao: „Dobra je stvar da šest sati uvijek dođe.“ Ponekad se to činilo dužim nego mjesec dana.

Ne sjećam se da je postojalo vrijeme kad nisam čeznuo za Bogom. Premda ni otac ni majka nisu poznavali Boga, ja sam ga uvijek tražio. Često bih kleknuo usred polja i molio ga da mi pomogne. Posebno bih ga molio da mi pokaže gdje ptice imaju gnijezda, a nakon što bih se pomolio činilo se kao da znam kamo točno trebam gledati.

Jednom sam išao na posao za vrijeme velike oluje. Strašno je grmjelo. Cijelih pola sata bio sam opkoljen vatrom dok su munje sijevale i gromovi se kotrljali. Bio sam mali pa je moje srce vapilo Bogu da me zaštiti, a On me je umotao u svoju milostivu prisutnost. Premda su cijelim putem oko mene sijevale munje i premda sam bio mokar do gole kože, nisam se bojao – jedino što sam osjećao bila je Božja sila koja me štitila.

Moja je baka bila pripadnica Wesleyevih metodista staroga kova i često me vodila na njihove sastanke. Kad mi je bilo osam godina, u njihovoj se crkvi održavao sastanak

probuđenja. Sjećam se kad su jednog nedjeljnog jutra, u sedam sati ujutro, svi ti jednostavni ljudi plesali oko velike peći na sredini crkve, pljeskali rukama i pjevali:

*O, Janje, Janje zaklano,
Janje s Golgote,
Janje zaklano,
Janje uskrslo
da živi i moli za mene.²*

Dok sam pljeskao rukama i pjevao zajedno s njima, u svojoj sam duši imao jasnu spoznaju o novom rođenju. Gledao sam Janje na Golgoti. Povjerovao sam da me Isus voli i da je umro za mene. Život je ušao u mene – vječni život – i ja sam znao da sam primio novi život koji dolazi od Boga. Bio sam nanovo rođen. Uvidio sam da nas Bog tako jako želi da je postavio najjednostavniji mogući uvjet – „Samo vjeruj“. Iskustvo je bilo tako stvarno da od toga dana nikad nisam posumnjao u svoje spasenje.

No nisam se znao izražavati. Što sam duže živio, više sam mislio, ali sam imao sve manje riječi kojima bih izrazio svoje misli. U tom sam smislu bio poput moje majke. Ona bi počela pričati neku priču, ali bi se toliko zapetljala da se otac morao umiješati, govoreći: „Ah, majko, morat ćeš početi iznova!“ Jednostavno se nije znala izražavati. Ja sam bio isti takav.

² W.C. Miller, „Beyond the Glittering, Starry Sky“, u *Kršćanska pjesmarica duhovnih pjesama, treće izdanje, prošireno*, John S. Stamp (London: W. Brittain, Paternoster Row, 1845), str. 163.

Uživao sam, međutim, ići na sastanke, posebno na one kad su svi davali svoja svjedočanstva. Ustao bih i ja da dadem svoje, ali nisam nalazio riječi kojima bih opisao što sam osjećao u dubini svoje duše. Uvijek bih briznuo u plač. Ipak, jednog su nezaboravnog dana trojica muškaraca, koje sam dobro poznao, prišla k meni do mjesta gdje sam plakao, nesposoban govoriti. Položili su ruke i Duh je Gospodnji došao na mene, a ja sam u trenu bio oslobođen od veza koje su me sputavale. Sada ne samo da sam vjerovao, sada sam mogao i govoriti.

Od trenutka kad sam se obratio bio sam osoba koja zadobiva duše, a prva duša koju sam doveo Kristu bila je moja draga majka.

S devet godina bio sam dosta visok pa sam dobio stalno zaposlenje u tekstilnoj tvornici. Budući da škola u to vrijeme nije bila obvezna, nisam je ni pohađao.

Otac je želio da cijela obitelj ide u Episkopalnu crkvu. Sam, međutim, nije imao nikakve želje za time, ali mu se sviđao pastor, jer su se znali naći u istoj krčmi i zajedno piti pivo. U toj smo crkvi brat i ja pjevali u zboru. Premda nisam znao čitati, brzo sam naučio melodije himni i pjesama. Kad bi dječaci u zboru napunili dvanaest godina, morali su biti potvrđeni od strane biskupa. Ja još nisam bio napunio dvanaest godina kad je biskup položio ruke i na mene. Bilo mi je negdje između devet i deset godina. On je položio svoje ruke na mene i sjećam se da sam tom prilikom imao slično iskustvo poput onog koje ću imati četrdeset godina kasnije prilikom krštenja u Duhu Svetom. Cijelo mi se

tijelo ispunilo svjesnošću o Božjoj prisutnosti, svjesnošću koja me danima nije napuštala. Nakon tog događaja svi su dječaci nastavili psovati i svađati se, ali ne i ja. Pitao sam se što je to što me čini drukčijim od njih.

Kad mi je bilo trinaest godina, preselili smo se u Bradford. Tamo sam išao u Metodističku crkvu Johna Wesleya i počeo ulaziti u dubine duhovnog života. Gorio sam za Boga. Ova je crkva održavala posebne sastanke za misionare. Za te su sastanke odabrali sedam dječaka koji su trebali govoriti na njima. Među odabranima bio sam i ja. Imao sam tri tjedna za pripremu petnaestominutnog govora. Tri sam tjedna bez prestanka molio. Sjećam se da su ljudi cijelo vrijeme dok sam govorio glasno uzvikivali 'amen' i klicali. Ne sjećam se što sam govorio, ali znam da sam bio preplavljen silnom revnošću, gorućom željom da ljudi upoznaju moga Spasitelja. U to sam vrijeme često razgovarao s dječacima i govorio im o spasenju. Doživljavao sam česta odbacivanja i prijekore. Želio sam s njima podijeliti tu veliku radost koju sam imao, ali se činilo da me mnogi uopće ne žele slušati. Bio je to pravi misterij za mene. Pretpostavljam da nisam bio baš pretjerano obziran. Uvijek sam nosio Novi zavjet, premda nisam znao pravo ni čitati.

Kad mi je bilo šesnaest godina, u Bradfordu je počela djelovati *Vojska spasa*. Uživao sam biti zajedno s tim iskrenim ljudima iz Vojske spasa. Oni su me naučili postiti i moliti za spasenje duša, a svakog bih tjedna gledao grešnike kako svoja srca predaju Kristu.

U tvornici u kojoj sam radio bio je jedan bogobožan čovjek koji je pripadao Plimutskoj braći. Radio je kao mehaničar na parnom stroju. Dodijelili su me njemu za pomoćnika, a on me je naučio obavljati vodoinstalaterske radove. Govorio mi je o krštenju u vodi i njegovom značenju. Sjećam se da mi je rekao: „Budeš li u ovome poslušan Gospodinu, On je pripremio nešto veliko za tebe.“ S radošću sam poslušao Gospodinove riječi da budem ukopan u krštenju s njime u smrt i da iz simboličnog vodenog groba ustanem u novi život u Bogu. Imao sam sedamnaest godina.

Upravo me je taj dobri čovjek poučio o drugom dolasku našeg Gospodina Isusa. Kad bih osjetio da nisam ugodio Bogu, mučila me je pomisao na mogućnost da će Gospodin doći a ja neću biti spreman susresti ga. Bilo je pravo olakšanje otići na posao i naći tamo ovog Božjeg čovjeka. Tada bih znao, naime, da Gospodin nije došao tijekom prethodne noći i ostavio me iza sebe.

Nastavio sam odlaziti u Vojsku spasa jer mi se činilo da u njihovoj službi ima više sile nego bilo gdje drugdje. Znali smo cijele noći provoditi u molitvi. Mnogi bi ležali ničice pod silom Duha, ponekad čak dvadeset i četiri sata neprestano. Tih smo dana to nazivali krštenjem u Duhu. Ovi su ljudi na početku Vojske spasa imali veliku silu koja se očitovala u njihovim svjedočanstvima i njihovim životima. Mi bismo se složili u vjeri i tražili pedeset ili stotinu duša svakog tjedna, sigurni da ćemo ih i dobiti. Danas, nažalost, mnogi više ne traže duše, nego traže tjelesna očitovanja.

Gledao sam na Gospodina, a On mi je uvijek pomagao u svemu. Kad mi je bilo osamnaest godina, otišao sam do jednog vodoinstalatera i tražio posao. Očistio sam svoje cipele tako da su blistale, stavio čisti okovratnik od košulje i pokucao na vrata majstorove kuće. Rekao mi je: „Ne, ne trebam radnika.“ Odgovorio sam: „Hvala vam, gospodine. Žao mi je.“ Okrenuo sam se i pošao, ali nisam došao do putnih vrata kad me je pozvao natrag, govoreći: „Ima nešto posebno u tebi. Jednostavno te ne mogu pustiti da odeš.“

Dao mi je zadatak da u nizu kuća uvedem vodovodne instalacije, što sam obavio u tjedan dana. Majstor je bio tako začuđen da je uzviknuo: „Nemoguće!“ No, otišao je provjeriti i našao da sam sve savršeno napravio. Rekao mi je da prebrzo radim i da me zato ne može zadržati na poslu.

U Liverpool sam se preselio kad mi je bilo dvadeset godina, a Božja je sila snažno počivala na meni. Silno sam želio pomagati mladim ljudima. Svakog bih tjedna okupio oko sebe skupinu bosonogih i gladnih dječaka i djevojčica, odjevenih u prnje. Dobro sam zarađivao, ali sam sve trošio na hranu za tu djecu. Okupljali bismo se u spremištima na dokovima. Oh, kakve smo samo sastanke imali! Na stotine ih se spasilo. Odlučio sam zajedno s jednim prijateljem posjećivati bolnice i brodove. Bog mi je dao veliko suosjećanje za siromašne. Puno bih radio, a sve što bih zaradio trošio sam na siromašne, tako da meni ništa ne bi ostajalo. Svake sam nedjelje postio i molio, Božja je sila djelovala tako da se uvijek spašavalo barem pedeset duša

na sastancima s tom djecom, u bolnicama, na brodovima i u Vojsci spasa. Bili su to dani velikog probuđenja duša.

Časnik Vojske spasa stalno je tražio da im propovijedam. Ne znam zašto je želio baš mene, jer bih ja usred govora briznuo u plač. Nisam mogao zaustaviti suze. Bio bih dao cijeli svijet samo da sam mogao tečnije govoriti, ali sam poput Jeremije bio čovjek s fontanom suza. No dok sam ja plakao pred ljudima, to bi često vodilo do poziva da dođu naprijed. Zahvaljujem Bogu za te dane, jer me je Bog držao u tom slomljenom, poniznom duhu. Sjećanje na te liverpulske dane vrlo mi je dragocjeno.

Kad su mi bile dvadeset i tri godine, Bog me je vodio da se vratim u Bradford i snažno me poticao da otvorim vlastiti vodoinstalaterski obrt, a da u slobodno vrijeme pomažem Vojsci spasa. Upravo sam tamo sreo najdivniju djevojku na svijetu!